

Het angstige gevoel dat kwam opzetten bij het lezen van Becky's e-mail drukte Gillian Short diep in haar stoel, terwijl de passagiers langs haar heen stroomden door het gangpad, een rij van oogwrijvend gegaap en stuiterend ongeduld.

Gillian pakte de sluiting van haar gordel, die nog vast zat. Haar volgende stappen zouden nu eenvoudig moeten zijn: opstaan, haar reistas uit de opbergruimte pakken en haar reis voortzetten. Dat deden de anderen immers ook moeiteloos.

Maar zij gingen geen vijf dagen bij haar zus doorbrengen.

Een jonge moeder boog zich voorover in het gangpad terwijl ze haar slapende kindje in de draagdoek op haar borst wikkelde. 'Gaat het?'

Gillian zette haar bril goed en zuchtte. Het antwoord sprong rond in haar hoofd. *Nee. Ik zou overal wel willen zijn behalve hier.* Maar de woorden kwamen er niet uit. Wie had er nu geen zin in een bruiloft van iemand uit de familie?

Zij.

De jonge moeder zwaaide haar tas over haar schouder en greep de hand van haar geduldige peuter.

Gillians onbeleefde zwijgen nam de plaats in van een antwoord. Ze veranderde van onderwerp – een beproefde en effectieve reflex.

‘Je hebt prachtige kinderen. Heb je hulp nodig?’

‘Nee, maar bedankt voor het aanbod. Fijne dag.’ Ze greep met haar vrije hand een rugtasje en trok haar spruiten met zich mee door het gangpad.

Gillian schudde verbaasd haar hoofd. *Ik wilde dat ik zo’n moeder was.* Toen de jongens klein waren, leken er wel militaire precisie en een week van plannen voor nodig om ze in de kinderstoel te krijgen. Ergens met ze naartoe vliegen was ondenkbaar. Misschien was dat nu nog wel zo. Zeker, de jongens waren nu ouder, maar het zweet brak haar uit bij de gedachte aan de ravage die ze zouden aanrichten.

De knoop in haar maag werd steeds strakker aangetrokken.

Gillian pakte haar telefoon. Becky had nog geen bericht gestuurd. Het sirenenlied van Facebook, een lokstem die ze nooit kon weerstaan, riep haar. Een stroom van geweldige prestaties vloog voorbij terwijl ze scrolde door de vakantiefoto’s uit verre oorden en citaten die haar moesten inspireren tot grootsheid, ironische hashtags en politieke inzichten in hoe je de wereld kon verbeteren, en foto’s van lachende gezinnen die samen door het leven gingen. Iedereen op z’n best. Facebook vroeg haar wat haar bezighield, een vraag die ze nooit beantwoordde met de hele waarheid. *Een geweldige vlucht gehad, ben er nu voor de bruiloft! Gaat fantastisch worden!* De zelfhaat overspoelde haar zodra haar vinger deze sociaal wenselijke zinnen de wereld in stuurde.

De cabine was nu zonder mensen, maar er hing een muffe lucht. Zij bleef achter. Gillian zuchtte hard en stond op.

Daar kom ik.

Het was de sommerende e-mail van haar zus geweest die haar uiteindelijk over de streep had getrokken. *Je moet echt hier komen voor de bruiloft van je nicht. Jessica is het eerste kleinkind dat gaat trouwen, de hele familie komt, en je hebt de meesten van hen al een hele tijd niet gezien.*

Er had een paar dagen een wervelwind gewaaid: ze moest haar man instrueren zodat de jongens zich drie dagen zonder moeder konden redden en ze had de vriezer gevuld zodat ze niet zouden verhongeren.

Uit de opbergruimte boven haar hoofd pakte ze de grote gebloemde reistas en opnieuw voelde ze de knoop in haar maag verder aantrekken. Die was al strakker geworden naarmate ze dichterbij haar geboortestad was gekomen, en de turbulentie had ook niet meegeholpen. Even weg zijn van het gekkenhuis thuis – dat had toch wat rust en opluchting moeten geven. Tijd om even uit een meedogenloos ritme te stappen. Tijd om adem te halen. Tijd om te genieten van de feestvreugde en de familieband. Maar het gefluister in haar oor stak weer de kop op. Het was begonnen met Becky's e-mail en had sindsdien aangehouden.

Je moet er gewoon doorheen.

David Hawke sprintte naar het midden van de bagagehal en nestelde zich onder een web van stalen spaken en glanzend metaal. Hij voegde zich bij een muur van lichamen en geklets terwijl vijf vliegtuigladingen passagiers om de bagagecarroussels heen dromden.

David vloekte binnensmonds. Hij kon het nu niet verdragen dat mensen hem in de weg liepen. Niet na wat er gisteravond was gebeurd.

Hij manoeuvreerde zich door de menigte terwijl hij elke bagagecarroussel afspeurde op zoek naar zijn vluchtnummer. Pas bij de carroussel die het verst van de uitgang was, kwam het scherm tot leven, en daar verscheen zijn vluchtnummer boven de gestaag voortrollende zwarte band.

David veegde de zweetdruppels van zijn voorhoofd. Hij moest koste wat het kost het hoofd koel houden bij de ontmoeting met de directie. Hij moest hoe dan ook kalm blijven als hij de directie onder ogen kwam. Hij zou in elk geval door een chauffeur naar de belangrijke vergadering worden gebracht, zodat zijn hersens even wat frisse lucht zouden krijgen en hij de presentatie nog een keer langs kon lopen waarmee hij de directie zou laten zien hoezeer ze het mis hadden. En de minibar

zou hem moed geven. Hij had de afgelopen tien jaar met hart en ziel voor Sisyphus Financial gewerkt. Wat wilden ze nog meer?

Zijn telefoon zweeg. Niets van Sharon. Hoe kon ze ooit zijn ultimatum verkeerd hebben begrepen? *Je moet me beloven dat het echt voorbij is.*

Sharon zweeg toen en ze zweeg nu.

David scrolde door zijn telefoon, zoekend naar een berichtje waarin stond wanneer hij afgehaald zou worden. Het leverde niets op. Twaalf maanden geleden had de directie de rode loper uitgerold: een limousine met een volle minibar voor de meest lonende filiaalmanager van het land. Hij kromp ineen. De afgelopen twaalf maanden waren in zakelijk opzicht zwaar geweest. Ze waren in heel veel opzichten zwaar geweest.

Zijn duim gleed over een gezinsfoto uit een gelukkiger tijd, de dag waarop Caitlin haar Elsa-jurk kreeg en de *Frozen*-obsessie in zijn gezin begon. Sharon glimlachte – hij kon alleen daaraan al zien hoe oud de foto was – maar Caitlin straalde. Davids hart zwol nog steeds van trots bij de gedachte hoe gelukkig hij zijn dochter die dag had gemaakt. Hij had de hele stad afgespeurd naar de kleinste jurkmaat om zijn eigen prinsesje in een Disney-royalty te veranderen.

De meer vertrouwde hamerslag van stress nam het over zodra de reden van zijn reis die blijde herinnering aan andere tijden overschaduwde. Als hij zijn baan kwijt zou raken, zou

Caitlins glimlach verdwijnen. Hoe zou hij dat kunnen laten gebeuren bij zijn zes jaar oude dochter?

In de verte stond een rij mannen in pak, met hun zwierige chauffeurspetten op, boven een rij sneeuw witte kaarten die ze voor hun borst hielden. *Welke is voor mij? Waarschijnlijk die grote kerel met de stralend witte glimlach.*

De carrousel, een draaiend, sluimerend zwart en zilverkleurig beest, tartte hem. Achter de muren brulden motoren en piepten banden zoals dat gaat bij het interne verkeer op een vliegveld. Ook bij de andere carrousel gonsde het van de mensen. Iedereen behalve hij kreeg zijn koffer en kon zijn dag beginnen.

Iemand achter hem schraapte beleefd zijn keel. 'Neemt u mij niet kwalijk, meneer.'

David sloeg een blik over zijn schouder. Een jongeman met een marineblauwe pet en overall leunde op een glanzende zilverkleurige bagagekar. Een witte badge sierde zijn borst: Bagagedienst.

'Zeg het eens.'

De jongeman nam beleefd zijn petje af en het dikke, zwarte krullende haar sprong eronder vandaan. Hij ging rechtop staan. 'Ik ben de Bagageman. Heeft u hulp nodig bij uw bagage?'

Een gelukje. Dat was lang geleden.

David wendde zijn gezicht naar hem toe. 'Zeg, maat, ik moet hier heel snel vandaan, dus als je mijn koffer tevoorschijn kunt toveren zou dat fantastisch zijn.'

De Bagageman glimlachte. 'Ik ben bang dat ik uw bagage niet tevoorschijn kan toveren, meneer. Maar ik ben bereid u te helpen met uw bagage als u zover bent.' Zijn diepbouwe ogen twinkelden boven een vriendelijke glimlach.

De zenuwen openden opnieuw de aanval op David. Waar bleef zijn koffer? Hij had zijn verkooprapportages nodig om enige kans te maken zijn baan te houden. Waarom kon de luchtvaartmaatschappij niet gewoon haar werk doen?

De Bagageman ging opnieuw rechtop staan. 'Laat het me weten zodra u hulp nodig hebt.' Hij duwde zijn kar naar de andere kant van de carrousel.

Wat een rare kerel.

De massa om hem heen groeide; de passagiers uit zijn vlucht kwamen aangeslenterd. Zijn voorsprong was weg; zijn sprint vanuit het vliegtuig was voor niets geweest. David snoof geïrriteerd en stak zijn hand in zijn zak om de zoveelste maagzuurremmer te pakken. Hij kreeg steeds meer maagklachten, een duidelijk symptoom van de strijd om zijn toekomst te redden, om zijn bestaan te rechtvaardigen voor een bestuur van twaalf ongeïnteresseerde mannen wier belangstelling voor hem stopte bij zijn vermogen om hun geld op te leveren.

Ten minste, dat was Davids eigen diagnose, met hulp van dr. Google.

Er schuifde een vrouw naast hem naar de band en zwetend hees ze een grote gebloemde tas over haar schouder. Ze zag eruit alsof ze overal wilde zijn behalve hier. Een gelijkgestemde.

David boog zich naar haar toe. ‘Goeie vlucht gehad?’

De vrouw antwoordde slechts met een gemaakte glimlach, om een gesprek te vermijden. David kende die glimlach. Sharon was er de afgelopen maanden een meester in geworden.

De carrousel schokte een keer en David baande zich een weg terug naar de openingen in de zware rubberen flappen. Vage vormen bewogen zich daartussen en het geluid van remmen was hoorbaar, wat hem alleen maar ongeduldiger maakte.

De carrousel bewoog zich traag voort. Een bagagesticker – voorgoed op de band geplakt – kwam langzaam voorbij en verdween om de bocht. Davids bagage bleef gevangen in de krochten van het vliegveld.

Kom op zeg!

Er kwam een berichtje binnen op Gillians telefoon en meteen werd ze een toeschouwer in haar eigen leven.

Ik kom eraan. Ben er zo om je koffer te dragen.

Becky, altijd de beschermende oudere zus. Een Superwoman met een heldenmantel.

Er klonk een gil achter haar. Ze draaide zich om en zag hoe een jonge vrouw zich in de armen wierp van een jongeman die een groot boeket vasthield.

Ik wou dat Rick me zo opwachtte.

In haar hand ging de telefoon over en op de een of andere manier klonk Becky's stem al in haar oor voordat ze opnam. 'Gilly, ik sta in de bagagehal. Waar ben jij?'

Haar grote zus stond drie carrouzels verder dansend op haar tenen de overvolle bagagehal af te speuren. Toen zwaaide ze met een blik van herkenning en baande zich haastig een weg door de menigte.

'Ik ben zo blij dat het je is gelukt.' Becky pakte Gillian bij de schouders. 'Laat me eens goed naar je kijken.'

Gillian wilde niet bekeken worden. Haar blik was op de vloer gericht nu ze opnieuw in de schaduw van haar zus stond – een lang postuur gewikkeld in een kokerjurk, een en al perfectie van gestileerd blond haar tot en met de gelakte teennagels die uit haar open Dolce & Gabbana schoenen staken. Ze zuchtte tijdens de inspectie, om haar kapsel dat het slachtoffer was van een zeer vroege opstart van de dag, de make-up die nog in de koffer zat, en de enorme wallen onder haar ogen.

'Hoe gaat het?' Becky gaf Gillian een stevige knuffel. 'Een domme vraag natuurlijk. Je had vast een geweldige vlucht. Ik moet mijn ontwerpen voor de bloemstukken voor ons rehearsal dinner afgeven, dus ik breng jou thuis en dan ga ik dat even doen. Ik heb een lunch geboekt bij Marcellina, dan kunnen we bijpraten. Het is al even geleden, zeg. Maar goed, veel turbulentie gehad? Zonder problemen geland?'

Net als altijd sprong Becky van de hak op de tak. Ze liet plotseling los.

‘Het is fantastisch dat je er bent. Ik ben zo blij dat je kon komen. Het is veel te lang geleden dat we elkaar hebben gezien en het wordt een geweldige week, en we hebben allemaal zo’n zin in Jessica’s bruiloft. Ze is *echt* het eerste kleinkind dat gaat trouwen.’

Zo begon het. Vijf dagen lang met Becky, die niet alleen als een brandweerslang allerlei informatie over haar leven de wereld in spoot, maar ook voortdurend liet weten hoeveel beter dan Gillian zij geslaagd was in het leven.

‘Waar is jouw koffer eigenlijk?’ Becky keek over de hoofden rondom de carrousel. Dwars door een muur van Chanel-geur vestigde Gillian haar blik op een felroze button op Becky’s schouder, die op Gillians ooghoogte zat: ‘Moeder van de bruid. Dit is ook mijn dag.’

Haar grote zus baande zich met haar ellebogen een weg door de menigte, duwde een jongeman opzij en ging als een havik op de uitkijk staan bij de carrousel.

Het zouden vijf lange dagen worden.

Michael Downer hees zichzelf overeind van de koude, gladde vloer. Zijn maag knorde. Die had hij tijdens de ochtendvlucht geen aandacht gegeven. Voor de luchtgedroogde verse broodjes of ontbijtrepen zou een kleine lening nodig geweest zijn. Zijn vader had deze vlucht betaald en hem geld gegeven voor de taxi

naar de universiteit en terug, plus dertig dollar om een sweater van de Universiteit van Clarendon te kopen en daarmee indruk te maken op de coach. Maar niets meer dan dat.

Deze reis was de volgende stap in een plan met Michaels leven waar hijzelf niets over te vertellen had. Maar dit was zijn enige kans om te gaan studeren – een kans op een sportbeurs van de universiteit van Clarendon en de reden waarom hij had gevlogen in een hoodie en trainingsbroek in plaats van in zijn meer comfortabele spijkerbroek en favoriete Jackson Pollock T-shirt. Maar de beurs zou een deur openen naar zijn droom om beeldende kunst te gaan studeren; het was de enige manier waarop hij zijn droom levend kon houden en zijn vader blij. Een ongemakkelijke combinatie.

Michaels lichaam en geest waren geschapen in twee verschillende werkplaatsen. Zijn zeventien jaar oude lenige postuur was gebouwd voor het hardlopen, maar zijn geest steeg tot grote hoogten als hij tekenpotloden vasthield. Zijn vader zag echter slechts één kant van hem, en dat was de reden waarom hij hier kennis moest maken met de geweldige coach Crosswell. Een sportbeurs was onderdeel van het plan om een olympiër te worden en ‘het te maken’. Wat dat ook mocht betekenen.

Hij wist niet wat er erger was – een beurs krijgen die hem een pad op duwde dat hij niet wilde bewandelen of zijn kans mislopen en levenslang in een bouwmarkt moeten werken. Het laatste zou betekenen dat hij zijn passie zou moeten degraderen

tot hobby. Tussen de ploegendiensten door, waarin hij schap-
pen zou moeten vullen met dingen waar hij weinig om gaf, kon
hij dan zijn kunstwerken voor een habbekrats verkopen op
eBay. Een 'echte' baan. Geestdodend, maar 'echt'. En met zijn
vader als baas.

Dit was echter zijn beste – misschien wel enige – kans. Als
hij de sportbeurs kon krijgen, zou hij daarnaast een studie
beeldende kunst gaan volgen. Dit was de enige manier om zijn
artistieke droom in te passen in zijn vaders droom over sport-
glorie. Hij was er wel zeker van dat hij niet goed genoeg was
voor een kunstbeurs, ondanks het vertrouwen van zijn kunst-
docenten.

Michael, je hebt echt talent. Je moet in jezelf geloven.

*Michael, je bent geboren met een bijzondere gave, en je zult het
nog ver schoppen.*

Maar de gedachte die altijd in zijn achterhoofd op de loer lag
sprong naar voren en greep hem vast. *Nee, vast niet. Ik ben echt
niet goed genoeg.*

Michael sloeg het van zich af, maar een verlamdend restant
bleef hangen, zoals al zoveel jaren.

Er was geen ontkomen aan; zijn vader zou het nooit goed-
keuren als hij beeldende kunst ging studeren, want dat zou vol-
gens hem op niets uitlopen.

Hij had één kans.

De weg naar het kunstenaarschap liep via coach Crosswell
van de Universiteit van Clarendon. Hij zou de man ontmoeten

wiens naam zijn vader voortdurend liet vallen. En hij zou een fabelachtige tijd lopen om indruk op hem te maken. En dan zou hij van het sportterrein wegglijpen om de kunstacademie te bezoeken. Zijn tekenleraar had een paar voorbeelden gemaald naar een vriend – die toevallig buitengewoon hoogleraar beeldende kunst was aan de Universiteit van Clarendon – en hij had Michael geadviseerd er een kijkje te nemen. De school was toch vlak achter het atletiekterrein.

Eén kans.